

ved at lære Dem at kende har jeg forstaaet mig selv og mit hidtidige Livs Tomhed, og jeg bønfaller Dem om at bevare Deres Godhed for mig og tro paa, at det er min alvorlige Hensigt at forandre mit Liv i Haabet om engang at kunne vise mig værdig til Deres Venskab. De maa fremdeles give mig Lov til at se Dem og tale med Dem. Jeg søger Dem imorgen paa sædvanligt Sted, og De vil ikke gøre mig den Sorg at blive borte. Jeg har saa meget at sige Dem.“

Da Jytte anden Gang havde læst denne Selvbekendelse tilende, trykkede hun overvunden Brevet til sit Hjerte. „Ja, min Ven! Jeg kommer! Jeg kommer!“ — Hvad hun dunkelt havde anet fra den første Gang, hun saa ham, vidste hun nu. Han var „Tvillingbroderen“, som hun i saa mange Aar havde ventet paa. De var bestemte for hinanden fra Evighed af som alle andre Jordens Skabninger, der elsker, — to ensomt omflakkende Aftensværmere, der mødtes ved Solnedgang og forenedes, før Natten atter skilte dem — begge fødte med det samme fredløse Skumringssind, der flygtede for Lyset og gruede for Mørket.

Da hun rullede sin Persienne op, saa hun med Fortvivelse, at det øsregnede. Det var desuden en Storm, saa Folk maatte holde Paraplyen som et Skjold foran sig for ikke faa den vendt. I et saadant Vejr kunde hun ikke gaa hjemmefra uden at vække Moderens Mistanke.

I den følgende Time gik hun hvert Øjeblik til Vinduet i det Haab, at Vejret havde bedret sig; og efterhaanden som Tiden nærmede sig, da hun plejede at spasere, voksede hendes Frygt for, at han skulde kunne misforstaa hendes Udeblivelse.

I sidste Øjeblik fandt hun paa den Udvej at telefonere til ham fra en Forretning. Hurtigt tog hun sin Regnkappe paa og forklarede Moderen, der sad i Dagligstuen, at hun maatte over til Boghandleren for at købe Brevpapir.

Han genkendte straks hendes Stemme i Telefonen og sagde: „Tør jeg virkelig tro, at det er Dem?“

„Ja, jeg har villet forhindre, at De gik ud og forkølede Dem i det skrækelige Vejr.“